

Китоби Дониёл — Рақами ҳашт

Раванди кор

Jeff Pippenger

2023-12-03

Дар соли сеюми подшоҳии Еҳӯёқим, подшоҳи Яхудо, Набукаднасар, подшоҳи Бобил, ба Ерусалим омад ва онро муҳосира кард. Ва Худованд Еҳӯёқим, подшоҳи Яхудоро, бо кисме аз зарфҳои хонаи Худо ба дасти ӯ супурд; ва ӯ онҳоро ба замини Шинъор, ба хонаи худои худ, бурд; ва зарфҳоро ба хазинахонаи худои худ даровард. Дониёл 1:1, 2

Китобҳои Дониёл ва Ваҳй як китобанд, ва ҳамон хатҳои нубувватие, ки дар китоби Дониёл тасвир шудаанд, дар китоби Ваҳй идома меёбанд. Ваҳйи Исои Масеҳ паёми ниҳони нубувватиро ифода мекунад, ки андаке пеш аз анҷоми муҳлати файз кушода мегардад.

Ҳақиқатҳои Китоби Ваҳй, ки дар гузашта дуруст дарк шуда буданд, вале бо урфу одат ва анъана мӯҳр зада шуда буданд, ҳамонҳо ҳақиқатанд, ва имрӯз онҳо боз аз ҷониби Шери қабилаи Яхудо кушода мешаванд, ва акнун он ҳақиқатҳо иҷрои комили худро ошкор месозанд.

Ҳақиқатҳое, ки дар гузашта аз китоби Дониёл дуруст дарк карда шуда буданд, вале бо одат ва анъана мӯҳр зада шудаанд, ҳамонҳо ҳақиқатанд, ва имрӯз онҳо аз нав аз ҷониби Шери қабилаи Яхудо кушода мешаванд, ва он ҳақиқатҳо акнун иҷрои комили худро ошкор месозанд.

Дониёл танҳо китоби аввали он ду китобест, ки Ваҳйи Исои Масеҳро ифода мекунад.

Еҳӯёқим рамзи қувватёбии паёми аввал дар як ҳаракати ислоҳотӣ мебошад. Ӯ ҳамчунин рамзи аҳд аст, зеро тағйири ном ба таври нубувватӣ оғози муносибати аҳдиро муайян мекунад. Муносибати аҳдӣ, ки Худо бо қавме барқарор мекунад, ки пештар қавми аҳди Худо набуданд, аз қувватёбии паёми аввал оғоз меёбад.

Шумо, ки як замон қавм набудед, аммо ҳоло қавми Худо ҳастед; ки раҳм наёфта будед, аммо ҳоло раҳм ёфтаед. 1 Петрус 2:10.

Рамзи иваз гардидани ном, ки муносибати аҳдиро ифода мекунад, бо он муқаррар шудааст, ки номи Аброт ба Иброҳим, номи Сорай ба Соро, номи Яъқуб ба Исроил ва Шоул ба Павлус иваз гардид. Шоҳидони дигари ин рамз низ ҳастанд, аммо дар боби якуми китоби Дониёл, номи Дониёл ба Белтешасар, номи Ҳананё ба Шадрак, номи Мишоил ба Мешак ва номи Азарё ба Абедначӯ иваз карда мешавад.

Вақте ки Худованд бо қавме ба муносибати аҳд дохил мешавад, ҳамзамон аз назди қавми пешини аҳд мегузарад. Еҳӯёқим қавми аҳдро намояндагӣ мекунад, ки аз назди онҳо гузашта мешавад, ва Дониёл, Ҳананё, Мишоил ва Азарё қавми аҳдро намояндагӣ мекунад, ки пас аз он баргузида мешаванд. Ҳангоме ки мардум ба муносибати аҳд дохил мешаванд, он гоҳ

озмуда мешаванд, ки оё шартҳои аҳдро риоя хоҳанд кард ё не. Ин озмоиш бо амали хӯрдан тасвир меёбад.

Одам ва Ҳавво дар озмоиш бо амали хӯрдан ноком шуданд, ва ҳангоме ки Худо бори аввал бо қавми баргузидае аҳд баст, Ё ин муносибатро бо озмудани онҳо ба василаи манна оғоз намуд. Исроили қадим дар ниҳоят дар он озмоиш ноком гардид, аммо бо ин кор онҳо нахустин ишора ва нахустин шаҳодатро фароҳам оварданд, ки озмоиши аҳд озмоиши ягона нест, балки раванди озмоиш аст. Дар озмоиши даҳум, ба онҳо муқаррар шуд, ки дар тӯли чихил соли оянда дар биёбон бимиранд. Сипас Худо бо Еҳушаъ ва Колеб аҳд баст, ва ба ин васила шаҳодат дод, ки ҳангоме ки Худованд бо қавми баргузидае аҳд мебандад, Ё ҳамчунин аз назди қавми пешини аҳд мегузарад. Дар поёни Исроили қадим, ки ҳамчунин ибтидои Исроили рӯҳонӣ буд, охирин раванди озмоиш барои Исроили қадим аввалин раванди озмоиш барои Исроили рӯҳонӣ буд, ва он ҳамчун Нони Осмон муаррифӣ гардид. Он дар нахустин раванди озмоиши аҳд ба василаи манна ба сурати рамзӣ пешнамоиш ёфта буд.

Дар он раванди озмоиш, ки ҳам аввалин ва ҳам охирин раванди озмоиш буд, Исо озмоиши Нони осмониро муайян кард, вақте гуфт, ки касоне ки қавми аҳди Ё мебошанд, бояд гӯшти Ёро бихӯранд ва хуни Ёро бинӯшанд. Ё дар он пешниҳод нисбат ба ҳар вақти дигари хизмати Худ шогирдони бештарро аз даст дод. Он баҳс дар хизмати Ё нуқтаи авҷи тасвири раванди озмоиши аҳд буд, ва хоҳар Уайт дар «The Desire of Ages» дар бораи ин воқеа ба таври муфасссал шарҳ медиҳад, ки унвони боб «The Crisis in Galilee» мебошад. Нони Ҷалил маънои «луқма» ё «нуқтаи гардиш»-ро дорад, ва дар он боб вай сабабҳои аз Ё рӯй гардондани шогирдонро баён мекунад. Онҳо аз татбиқ кардани шаҳодати Ё дар бораи зарурати хӯрдани гӯшти Ё ва нӯшидани хуни Ё бо усули дурусти набавии тафсир сар боз заданд. Вай муайян мекунад, ки онҳо ба расму ойинҳо ва суннатҳои мафҳумҳои набавие пойбанд буданд, ки Шайтон онҳоро дар фаҳмиши Китоби Муқаддаси Исроили қадим ҷой дода буд. Он нофаҳмиҳо ба онҳо он чиро фароҳам оварданд, ки ба гумони худ баҳонае буд, то суханони Ёро ба таври ҳарфӣ, на рӯҳонӣ, татбиқ намоянд. Вай ҳамчунин таъкид мекунад, ки вақте онҳое ки аз Исо «рӯй гардонданд» (Ҷалил), ки дар боби шашуми Юҳанно муайян шудаанд (John 6:66), аз Ё абадан рӯй гардонданд, дигар ҳеҷ гоҳ бо Ё роҳ наRAFTанд.

Бо нахустин, ҳамчунон ки бо охирин, раванди имтиҳони аҳди Исроили қадим, мо мебинем, ки вақте Худо бо қавми баргузида ба муносибати аҳдӣ ворид мегардад, Ё ҳамзамон аз қавми пешини аҳд низ мегузарад. Ҳамчунин мебинем, ки Ё он қавмро на бо як имтиҳони ягона, балки бо як раванди имтиҳон меозмояд. Ҳамчунин мебинем, ки ин раванди имтиҳон бо чизе ифода шудааст, ки бояд хӯрда шавад. Ҳамчунин меёбем, ки ин ғизо Каломи Худоро ифода мекунад, ва имтиҳон интиҳоби миёни ду навъи ғизоест, ки бояд хӯрда шавад. Оё мо аз ҳар дарахте, ки Худо гуфтааст метавонем аз он бихӯрем, мехӯрем, ё аз он дарахте мехӯрем, ки аз хӯрдани он манъ шудаем? Ҳамчунин меёбем, ки интиҳоби он чи бояд хӯрда шавад, озмоиши он ки чӣ гуна ғизои пешниҳодшударо мехӯрем, низ дар бар мегирад.

Дар охири Исроили рӯҳонӣ, дар замони ҳаракати миллерӣ, паёми аввал 11 августи соли 1840 бо қудрат тақвият ёфт. Еҳўёким дар он ҷо протестантҳоро намояндагӣ мекунад, ки он

вақт ба Бобил бурда мешаванд, то духтарони вай гарданд. Онҳо ҳангоме бо озмоише рӯ ба рӯ шуданд, ки фариштаи Ваҳйи даҳум нузул кард ва дар дасти худ китоби кучаке кушода дошт. Ҳамон тавре ки Еҳӯёқим бар зидди талаботи Набукаднесар исён кард ва баъд аз он ба асирий бурда шуд, протестантҳо низ, бар асоси суннатҳо ва урфу одатҳои ки аз Асрҳои Ториқӣ бо худ оварда буданд, аз ҳӯрдани ғизое ки дар дасти фаришта буд, саркашӣ карданд.

То баҳори соли 1844, раванди озмоиш барои Еҳӯёқим ва протестантҳо ба як «нуқтаи гардиш» расида буд, ва ҳамон тавре ки дар нахустин раванди озмоиши Исроили рӯҳонӣ буд, онҳо «рӯй гардонданд» ва дигар бо Исо роҳ нараванд. Дар он таърих Дониёл, Ҳананёх, Мишоил ва Азарёх миллериёро намояндагӣ мекунанд, ки интиҳоб карданд он китобчаи хурдро бихӯранд, ки дар даҳони онҳо ширин буд, аммо дар шиками онҳо талх гардид.

Агар Одаму Ҳавворо низ дар бар гирем, мо чор шӯҳиди классикӣ дорем, ки санчиш тавассути амали ҳӯрдан ифода меёбад. Мо чандин шӯҳиди нубувватӣ дорем, ки ҳамаи онҳо муҳри аввал ва охириро доранд. Шӯҳидии санчиши манна шӯҳиди аввал аст, ва санчиши Нони Осмон ҳам барои Исроили рӯҳонӣ санчиши аввал аст, дар айнаи ҳол барои Исроили қадим низ шӯҳидии охириро мебошад. Санчиши китоби хурд ҳам аввал аст ва ҳам охириро. Он анҷоми саргардонии Исроили рӯҳонӣ ҳамчун қалисо дар биёбон аст, ва он аввалини қасонест, ки баргузида шуданд, то қавми ниҳонии номгузоришудаи Худо бошанд. Миллериён оғози қавми номгузоришудаи Худо буданд, ки мебоист ҳамчун шӯҳи ҳақиқии протестантизм шинохта мешуданд. Якчанд шӯҳидон ба раванди санчиш вучуд доранд, ки он ҳангоме оғоз меёбад, ки паёми аввал қувватманд гардонида мешавад.

Дар он равандҳои озмоиш лаҳзаи «нуқтаи гардиш» фаро мерасад, ки дар он қариб ҳамаи шогирдон рӯй мегардонанд. Ҳангоми шӯҳодати Еҳушаъ ва Қолиб, тамоми Исроил рӯй гардонд ва кӯшид ба Миср бозгардад. Дар қалисои Чалил, аксарияти шогирдон рӯй гардонданд. Азбаски Исо Алфо ва Омега аст, «нуқтаи гардиш»-е, ки дар анҷоми раванди озмоиш ифода меёбад, ҳамчунин дар оғози раванди озмоиш низ тасвир шудааст. Вақте ки манн аввалин бор барои Исроили қадим дода шуд, буданд қасоне ки фавран аз дастурҳои рӯй гардонданд. Ҳангоми таъмиди Масех, Ё рӯй гардонд ва ба биёбон рафт. Хоҳар Уайт рамзи нуқтаи гардишро ба тарзи бисёр пурмаълумот истифода мебарад.

«Давраҳои ҳастанд, ки дар таърихи халқҳо ва Қалисо нуқтаҳои гардиш ба шумор мераванд. Дар тадбири Худо, вақте ки ин бухронҳои гуногун фаро мерасанд, нур барои ҳамон замон дода мешавад. Агар он пазируфта шавад, пешрафти рӯҳонӣ ба амал меояд; агар рад карда шавад, таназзули рӯҳонӣ ва ҳалокати қомил аз пай меоянд. Худованд дар Қаломи Худ қори ҳуҷумовари Инҷилро, чунон ки он дар гузашта пеш бурда шудааст ва дар оянда низ, то ба низои хотимаӣ, пеш бурда хоҳад шуд, ошкор кардааст, вақте ки қувваҳои шайтонӣ ҳаракати охириро аҷоибӣ худро ба ҷо хоҳанд овард. Аз ҳамон Қалом мо мефаҳмем, ки акнун он қувваҳо дар амаланд, ки низои бузурги охириро миёни неқӣ ва бадӣ — миёни Шайтон, мири зулмот, ва Масех, Мири ҳаёт — фаро хоҳанд расонд. Аммо пирӯзии оянда барои он одамоне, ки Худоро дӯст медоранд ва аз Ё метарсанд, ҳамон қадар яқин аст, ки тахти Ё дар осмонҳо устувор аст». Bible Echo, August 26, 1895.

Ҳангоме ки манна бори нахуст ба Исроили қадим дода шуд, нур барои он таърих дода шуд. Ҳангоми таъмид гирифтани Масех, нур барои он таърих дода шуд. Дар 11 августи соли 1840, нур барои он таърих дода шуд. Ҳар яке аз он нуктаҳои гардиш оғози раванди озмоишро нишон медиҳад, ки дар ниҳоят ба нуктаи дигари гардиш поён меёбад, вақте ки қавми аҳди пешин рӯй мегардонанд ва дигар бо Масех роҳ намераванд.

Азбаски ин равандҳои гуногуни имтиҳон ҳам раванди имтиҳонро барои қавми аҳди пешин ва ҳам барои қавми аҳди нав ифода мекунанд, ду анҷоми раванди имтиҳон вучуд дорад. Анҷоми раванди имтиҳон, ва бинобар ин нуктаи гардиши ниҳой барои протестантҳо дар таърихи миллерӣ, баҳори соли 1844 буд. Анҷоми раванди имтиҳон (дар тирамоҳи соли 1844), ё нуктаи гардиш барои ҳуди миллеритҳо, пас аз нуктаи гардиш барои қавми собиқи Худо фаро расид.

Дар таърихи Масех, раванди санҷиш бо он муайян карда мешавад, ки Ё маъбадро ду бор пок кард: як бор дар аввали хизмати Худ, ва боз як бор дар поёни хизмати Худ.

«Вақте ки Исо хизмати оммавии Худро оғоз намуд, Ё Маъбадро аз беҳурмати куфромези он пок кард. Дар миёни охирин аъмоли хизмати Ё поксозии дуҷуми Маъбад буд. Ҳамин тавр, дар кори охирин барои оғохонии ҷаҳон, ба қалисоҳо ду даъвати ҷудогона дода мешавад. Хабарӣ фариштаи дуҷум чунин аст: “Бобил сукут кард, сукут кард, он шаҳри бузург, зеро ки ҳамаи халқҳо аз шароби ҳашми зинои худ нӯшонид” (Ваҳй 14:8). Ва дар нидои баланди хабарӣ фариштаи сеюм овозе аз осмон шунида мешавад, ки мегӯяд: “Аз вай берун оед, эй қавми Ман, то ки дар гуноҳҳои вай шарик нашавед ва аз офатҳои вай насибе нагирадед. Зеро гуноҳҳои вай то ба осмон расидаанд, ва Худо шароратҳои вайро ба ёд овардааст” (Ваҳй 18:4, 5).» Selected Messages, китоби 2, 118.

Раванди имтиҳонии ду поксозии маъбади Масех, дар навиштаҳои Рӯҳи Нубувват, бо боби сеюми Малокӣ мувофиқат мекунад.

«Ҳангоми пок сохтани маъбад аз харидорон ва фурӯшандагони ҷаҳон, Исо рисолати Худро эълон намуд, то дилро аз палидии гуноҳ пок созад,—аз хоҳишҳои заминӣ, аз шаҳватҳои худпарастона, аз одатҳои бад, ки ҷонро фосид мегардонанд. Аз Малокӣ 3:1—3 иқтибос оварда шудааст». Орзуи асрҳо, 161.

Поксозии қавми Худо раванди имтиҳонро ифода мекунад, ки пайваста бо ҷандин хатҳои нубувват ҳамсон доништа мешавад. Ҳар ишорае, аз Одаму Ҳавво то ба таърихи Миллеритҳо, поксозии яксаду чилу чор ҳазорро ифода мекунад.

«Дар рӯзҳои охирини таърихи ин замин, аҳди Худо бо қавми Ё, ки аҳкоми Ёро риоя мекунанд, бояд таҷдид гардад». Review and Herald, February 26, 1914.

Раванди поксозии яксаду чилу ҷаҳор ҳазор нахустин ишора дар китоби Дониёл аст, ки аввалин китоби он ду китоб мебошад, ки якҷоя Ваҳйи Исои Масехро намоёндагӣ мекунанд, ва ин Ваҳй андаке пеш аз баста шудани муҳлати имтиҳони инсонӣ мӯҳркушоӣ мегардад. Раванди поксозии яксаду чилу ҷаҳор ҳазор ҳамчунин ҳамчун раванди мӯҳргузори нишон

дода шудааст. Вақте ки паёми аввалини ин раванди поксозӣ ва мӯҳргузории яксаду чилу чаҳор ҳазор 11 сентябри соли 2001 оғоз ёфт, он барои калисо ва барои чаҳон нуқтаи гардиш буд. Дар боби ҳаждаҳуми Ваҳй фариштае, ки чаҳонро бо ҷалоли худ равшан месозад, он гоҳ расид. Бо вучуди ин, дар Ваҳй 18 фаришта тавре нишон дода нашудааст, ки дар дасти худ чизе барои ҳӯрдан дошта бошад,—аммо он дар он ҷост. Китобчаи хурд дар он ҷост. Онро онҳое, ки интиҳоб мекунанд усулро, ки наби Ишаё Ҳамчун «сатр бар сатр» тасвир кардааст, бихӯранд, ба осонӣ шинохта метавонанд.

Бо гузоштани «хат бар хат» мо дармеёбем, ки вақте Масеҳ дар 11 сентябри соли 2001 фуруд омад, Ё Ҳамчунин «китобчае» дошт, ки Ҳамчун «манна», «нони осмон» ва «китобча» муаррифӣ шуда буд. Аммо дар 11 сентябри соли 2001, қавми пештараи баргузида, ки бо Еҳӯёким рамзгузорӣ шуда буд, интиҳоб кард, ки ба урфу одатҳо ва анъанаҳои Адвентизм часпида монад, ва сипас раҳпаймоии худро ба асорати Бобил оғоз намуд, ки он дар қонуни якшанбе комил хоҳад шуд.

«Оё акнун ин суҳан паҳн шудааст, ки гӯё ман эълон карда бошам, ки Нью-Йорк бояд бо мавҷи азими баҳр рӯфта шавад? Инро ман ҳаргиз нагуфтаам. Ман гуфтаам, ҳангоме ки ба биноҳои азиме, ки дар он ҷо қабат бар қабат боло мерафтанд, назар мекардам: “Чӣ манзараҳои даҳшатноке рӯй хоҳанд дод, вақте ки Худованд бархезад, то заминро саҳт ба ларза оварад! Он гоҳ суҳанони Ваҳй 18:1–3 иҷро хоҳанд шуд.” Тамоми боби ҳаждаҳуми китоби Ваҳй огоҳӣ аз он чизест, ки бар замин хоҳад омад. Аммо ман дар бораи он чи махсусан бар Нью-Йорк хоҳад омад, нуре надорам, ҷуз ин ки медонам, рӯзе биноҳои азими он ҷо бо гардиш ва вожгунии қудрати Худо фуру хоҳанд афтод. Аз рӯи нуре, ки ба ман дода шудааст, медонам, ки ҳаробӣ дар чаҳон аст. Як суҳан аз ҷониби Худованд, як ламс аз қудрати азими Ё — ва ин сохтмонҳои азим фуру хоҳанд рехт. Манзараҳое ба амал хоҳанд омад, ки даҳшатнокии онҳоро мо тасаввур карда наметавонем.» Review and Herald, July 5, 1906.

Вақте ки «биноҳои бузург»-и «Нью-Йорк» «ба василаи гардондан ва вожгун сохтани қудрати Худо фуру андохта шуданд», дар 11 сентябри соли 2001, нури фариштаи Ваҳйи ҳаждаҳум тамоми заминро пур кард, зеро дар таърихи ҳайвони заминии Ваҳйи сездҳум нуқтаи гардише фаро расида буд.

«Дар таърихи халқҳо ва калисо даврахое ҳастанд, ки нуқтаҳои гардиш ба шумор мераванд. Дар иродаи пешбарандаи Худо, ҳангоме ки ин бӯҳронҳои гуногун фаро мерасанд, нуре, ки барои он замон аст, дода мешавад. Агар он пазируфта шавад, пешрафти рӯҳонӣ ба амал меояд; агар рад карда шавад, таназзули рӯҳонӣ ва шикасти комил дар пай меояд.» Bible Echo, August 26, 1895.

Вақте ки нури фариштаи Ваҳй боби ҳаждаҳум 11 сентябри соли 2001 расид, онҳое ки нурро қабул карданд, аз ҷиҳати рӯҳонӣ пеш рафтанд, ва онҳое ки нурро рад карданд, аз ҷиҳати рӯҳонӣ таназзул карданд ва сафари исёнкоронаи худро ба сӯи нуқтаи ниҳоии гардиши худ — қонуни якшанбе — оғоз намуданд, ки дар он ҷо онҳо барои ҳамеша эътирофи худро Ҳамчун паёмрасонони фариштаи сеюм барбод медиҳанд. Онҳое ки дар Ҷалил рӯй гардонид, дигар бо Масеҳ нарафтанд дар Юҳанно 6:66, аз нуре рӯй мегардониданд, ки

аввалин бор ғангоми таъмиди Ў расида буд, яъне ҳамон чое ки паёми аввали он таърихи имтиҳон бо қудрат пурзӯр гардониди шуд. Дар боби якуми Дониёл, дар таърихе ки паёми аввал бо қудрат пурзӯр мегардад, ду табақаи парастандагон ба тасвир қашида шудаанд. Еҳӯёким намояндаи онҳост, ки киштии имонро шикаста, ҳалок месозанд, ва Дониёл, Ҳананё, Мишоил ва Азарё намояндагони амин мебошанд.

Дар соли сеюми подшоҳии Еҳӯёким, подшоҳи Яхудо, Набукаднесар, подшоҳи Бобил, ба Ерусалим омад ва онро муҳосира кард. Ва Худованд Еҳӯёким, подшоҳи Яхудоро, бо як қисми зарфҳои хонаи Худо ба дасти ӯ супурд; ва ӯ онҳоро ба замини Шинор, ба хонаи худои худ, бурд; ва зарфҳоро ба ганчинахонаи худои худ даровард. Ва подшоҳ ба Ашфаноз, сардори хочасароёни худ, фармуд, ки баъзеро аз банӣ-Исроил, аз насли подшоҳӣ ва аз амирон биёвард; чавононро, ки дар онҳо ҳеҷ айбе набошад, хушсурат бошанд, дар ҳар гуна ҳикмат моҳир, дар дониш фаҳмида, дар илм донишманд ва қобили он бошанд, ки дар қасри подшоҳ биистанд; ва то ба онҳо адабиёт ва забони калдонӣро биомӯзонанд. Ва подшоҳ барои онҳо ҳаррӯза аз таъоми подшоҳ ва аз шаробе ки ӯ менӯшид, ҳиссае муқаррар кард; ва онҳоро се сол парвариш мекарданд, то ки дар анҷоми он онҳо ба ҳузури подшоҳ биистанд. Ва аз миёни онҳо аз банӣ-Яхудо Дониёл, Ҳананё, Мишоил ва Азарё буданд. Ва сардори хочасароён ба онҳо номҳо дод: ба Дониёл номи Белтешассарро дод, ба Ҳананё — Шадрак, ба Мишоил — Мешак ва ба Азарё — Абед-Наго. Аммо Дониёл дар дили худ қарор дод, ки бо ҳиссаи таъоми подшоҳ ва бо шаробе ки ӯ менӯшид, худро палид насозад; бинобар ин аз сардори хочасароён хоҳиш кард, ки худро палид насозад. Дониёл 1:1–8.

Дониёл, Ҳананиё, Мишоил ва Азариё аз фарзандони Яхудо буданд. Онҳоро ҳасӣ гардониданд; бинобар ин, онҳо насли охирини адвентизмро муаррифӣ мекунанд. Набукаднесар, чунон ки бисёре аз подшоҳони қадим мекарданд, он чор ҷавони яҳудиёро ахта намуд, то ҳар гуна ташвишро, ки подшоҳ метавонист ғангоми хизмат кардани онҳо ҳамчун ғуломон ва муомила доштанишон бо занон ва суррияҳои подшоҳ дошта бошад, бартараф созад.

Ба таври рамзӣ ин насли ниҳони адвентизмро ифода мекунад, зеро баъд аз ин чор нафар дигар ҳеҷ хатти Яхудо нахоҳад буд. Чор рамзи ҷаҳонӣ будан аст, ва аз ин рӯ насли охирини Адвентистони Рӯзи Ҳафтумро дар саросари ҷаҳон ифода мекунад, ки 11 сентябри соли 2001-ро ҳамчун иҷрошавии Қаломи нубувватии Худо эътироф мекунанд.

Он Адвентистони рӯзи ҳафтум мавзӯи Қаломи нубувватии Худо мебошанд, зеро онҳо ҳамон қасонеанд, ки даъват шудаанд то яқсаду чилу ҷаҳор ҳазор бошанд. Бо вучуди ин, мероси нубувватии онҳо бо исёни падаронашон, дар соли 1863, оғоз ёфт. Шинохтани он исёни ибтидоӣ қариб номумкин аст, зеро он бо суннатҳо ва одатҳои чор насли исёни рӯ ба афзоиш пӯшида шудааст. Ҳарчанд шинохтани он душвор аст, он бояд дида ва эътироф карда шавад, чунон ки Дониёл дар ниҳоят дар боби нӯҳуми китоби Дониёл мекунад. Ў инро бо шинохтани ҳақиқате, ки дар Қаломи нубувватии Худо ҷой дорад, анҷом дод.

Исёне, ки Дониёл ва он се ҷавони шоиста мустақиман аз он ба вучуд омаданд, сарпечии падари онҳо аз он буд, ки аз таъсироти бутпарастонае, ки онҳоро ихота карда буданд, ҷудо

бимонад. Дар соли 1863, Адвентизми Лаодикиявӣ ба усули библиявии протестантизми муртад ва католикизм бозгашт, то радкунии худро нисбат ба муайянсозии Миллер аз «хафт замон» дар Левиён бисту шаш устувор нигоҳ дорад. Он исён барои Дониёл ва он се ҷавони шоиста бо подшоҳ Ҳизкиё намояндагӣ мешуд.

Подшоҳ Ҳизкиё ба Худованд илтиҷо кард, ки намирад, ва дуояш иҷобат ёфт, вақте ки Худованд ба ӯ боз понздаҳ соли дигар ато намуд. Бо ин кор, ӯ сипас Манашшери ба дунё овард — яке аз бадкортарин подшоҳони Яхудо, вале ҳамчунин он подшоҳе, ки оғози ғалабаю ба бандагӣ кашидани тадриҷии ҳафтмарҳилагии Яхудоро нишон медиҳад. Дар соли 1856, Шоҳиди Ҳақиқӣ омад, то ба дари адвентизми Лоодикия тақ-тақ занад, аммо онҳо интиҳоб карданд, ки зиндагӣ кунанд ва ба нафси худ намиранд. То соли 1863, онҳо «Ериҳ»-ро аз нав бино карданд ва он исёни рӯ ба авҷро оғоз намуданд, ки дар ниҳоят онҳоро аз шинохтани 11 сентябри соли 2001 ҳамчун оғози сафари семарҳилагии онҳо ба сӯи ғуломии Бобили рӯҳонӣ, ки бо қонуни якшанбе анҷом меёбад, боздошт.

Барои подшоҳ Ҳизкиё, соли 1863 фаро расид, вақте ки дуои ӯ барои зинда мондан иҷобат гардид. Худованд нишонае ато кард, ки дуои ӯ пазируфта шудааст. Худо ин дуоро бо ҷунбонидани офтоб тасдиқ намуд, ва бобилиён амали Худоро дар осмонҳо диданд, ҳарчанд намедонистанд, ки он чӣ маъно дорад. Сипас бобилиён ба Ерусалим омаданд, то дар бораи Худое маълумот ёбанд, ки қудрати идора кардани офтобро дошт. Ба ҷойи он ки Худои Осмонро ҷалол диҳад, подшоҳ Ҳизкиё, ба ҷойи он ки барои нафси худ бимирад, интиҳоб кард, ки маъбад ва шаҳри худро ҷалол диҳад, на Худоеро, ки баргузида буд, то номи Худро дар он маъбад ва он шаҳр қарор диҳад.

Он исён боис шуд, ки нубуввате содир гардад, ки фарзандоне аз насли хуни ӯ дар Бобил ғуломон ва ҳочасароён хоҳанд шуд. Он фарзандон Дониёл, Ҳананё, Мишоил ва Азарё буданд, ва онҳо насли ниҳонии рӯҳонии он Адвентистони рӯзи ҳафтумро намояндагӣ мекунанд, ки 11 сентябри соли 2001-ро ҳамчун нуқтаи гардиш дар таърихи миллатҳои ҷаҳон ва калисо мешиносанд, вақте ки он нур дода мешавад, ки бояд яксаду чилу ҷаҳор ҳазорро имтиҳон намояд ва мӯҳр занад.

Дар он айём Ҳизкиё то ба марг бемор шуд. Ва Ишаёи набӣ, писари Омӯс, назди ӯ омада, ба ӯ гуфт: «Худованд чунин мегӯяд: хонаи худро ба тартиб биёр, зеро ки хоҳӣ мурд ва зинда нахоҳӣ монд». Он гоҳ рӯи худро сӯйи девор гардонида, ба Худованд дуо кард ва гуфт: «Илтиҷо дорам, эй Худованд, акнун ба ёд ор, ки чӣ гуна ман пеши Ту бо ростӣ ва бо дили комил роҳ рафтаам ва он чиро, ки дар назари Ту неқӯст, ба ҷо овардаам». Ва Ҳизкиё саҳт гирифт. Ва воқеъ шуд, ки пеш аз он ки Ишаё аз саҳни миёна берун равад, каломи Худованд бар ӯ нозил шуда, гуфт: «Бозгард ва ба Ҳизкиё, пешвои қавми Ман, бигӯ: Худованд, Худои Довуд, падари ту, чунин мегӯяд: дуои туро шунидам, ашкҳои туро дидам; инак, туро шифо хоҳам дод; дар рӯзи сеюм ба хонаи Худованд хоҳӣ баромад. Ва понздаҳ сол бар рӯзҳои ту хоҳам афзуд; ва туро ва ин шаҳрро аз дасти подшоҳи Ошур хоҳам раҳонид; ва ин шаҳрро ба хоҳири Худ ва ба хоҳири бандаи Худ Довуд ҳимоят хоҳам кард». Ва Ишаё гуфт: «Пораи анҷир биёред». Ва онро гирифта, бар думбал ниҳоданд, ва ӯ шифо ёфт. Ва Ҳизкиё ба Ишаё гуфт:

«Нишона чӣ хоҳад буд, ки Худованд маро шифо хоҳад дод ва ман дар рӯзи сеюм ба хонаи Худованд хоҳам баромад?» Ва Ишаъё гуфт: «Ин аст нишонае, ки аз ҷониби Худованд хоҳӣ дошт, ки Худованд он чиро, ки гуфтааст, ба ҷо хоҳад овард: оё соя даҳ дараҷа пеш равад, ё даҳ дараҷа пас баргардад?» Ва Ҳизкиё ҷавоб дод: «Барои соя осон аст, ки даҳ дараҷа поён равад; на, балки бигзор соя даҳ дараҷа ақиб баргардад». Ва Ишаъёи набӣ сӯйи Худованд нидо кард; ва ӯ сояро даҳ дараҷа ба ақиб баргардонд, аз он дараҷае ки дар соати офтобии Оҳоз поён рафта буд. Дар он вақт Барӯдакбаладон, писари Баладон, подшоҳи Бобил, ба Ҳизкиё номаҳо ва ҳадия фиристод, зеро шунида буд, ки Ҳизкиё бемор шуда буд. Ва Ҳизкиё онҳоро пазируфт ва тамоми хонаи ашъи гаронбаҳои худро ба онҳо нишон дод: нуқра ва тилло, атриёт ва равғани гаронбаҳо, ва тамоми хонаи аслиҳои худро, ва ҳар он чӣ дар хазинаҳояш ёфт мешуд; дар хонаи ӯ ва дар тамоми салтанати ӯ чизе набуд, ки Ҳизкиё ба онҳо нишон надода бошад. Он гоҳ Ишаъёи набӣ назди подшоҳ Ҳизкиё омада, ба ӯ гуфт: «Ин мардум чӣ гуфтанд? Ва аз кучо назди ту омаданд?» Ва Ҳизкиё гуфт: «Аз кишвари дуре назди ман омадаанд, яъне аз Бобил». Ва ӯ гуфт: «Дар хонаи ту чӣ дидаанд?» Ва Ҳизкиё ҷавоб дод: «Ҳамаи он чиро, ки дар хонаи ман аст, дидаанд; дар миёни хазинаҳои ман чизе нест, ки ба онҳо нишон надода бошам». Ва Ишаъё ба Ҳизкиё гуфт: «Каломи Худовандро бишнав. Инак, рӯзҳо меоянд, ки ҳар он чӣ дар хонаи туст, ва он чӣ падаронат то ба имрӯз захира кардаанд, ба Бобил бурда хоҳад шуд; чизе боқӣ нахоҳад монд, мегӯяд Худованд. Ва аз писаронат, ки аз ту ба дунё хоҳанд омад, ва онҳоро хоҳӣ зоид, хоҳанд гирифт; ва онҳо дар қасри подшоҳи Бобил ҳоҷасаро хоҳанд шуд». Он гоҳ Ҳизкиё ба Ишаъё гуфт: «Каломи Худованд, ки гуфти, некуст». Ва гуфт: «Оё неку нест, агар дар рӯзҳои ман сулҳу ростӣ бошад?» Ва бақияи қорҳои Ҳизкиё, ва тамоми қудрати ӯ, ва чӣ гуна ҳавз ва наҳре сохт ва обро ба шаҳр даровард, оё дар китоби таърихи подшоҳони Яҳудо навишта нашудааст? Ва Ҳизкиё бо падарони худ оромид; ва Манашше, писари ӯ, ба ҷояш подшоҳӣ кард. 2 Подшоҳон 20:1–21.

Ояти навбатӣ мегӯяд:

Манассиёҳ дувоздаҳсола буд, ҳангоме ки ба подшоҳӣ оғоз кард, ва панҷоҳу панҷ сол дар Ерусалим подшоҳӣ намуд. Ва номи модараш Ҳефзибо буд. 4 Подшоҳон 21:1.

Агар подшоҳ Ҳизкиё иродаи Худовандро пазируфта, фақат хонаи худро ба тартиб меовард ва мемурд, натиҷа чӣ мешуд? Ба ӯ понздаҳ соли иловагӣ дода шуд, ва се сол баъд аз он шарии Манассеҳ таваллуд ёфт. Дар соли 1856 чӣ мешуд, агар адвентизм гузариширо аз Филадельфия ба Лоудикия пазируфта, хонаи худро ба тартиб меовард ва ҳақиқи бунёдии Вилиям Миллерро солим боқӣ мегузошт? Гумон мекунам, ки мо ҳеҷ гоҳ ҷавоби он саволро нахоҳем донист, аммо он чиро медонем, ин аст, ки «Дониёл дар дили худ қасд кард, ки худро бо ҳиссаи таоми подшоҳ, ё бо шаробе ки ӯ менӯшид, палид насозад.»

Мо дар мақолаи навбатӣ боби якуми Дониёлро идома хоҳем дод.